

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2022 r. – Broad Far (Hong Kong) i M21/Komisja**(Sprawa T-791/22)**

(2023/C 71/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Broad Far (Hong Kong) Ltd (Wanchai, Hong Kong, Chiny), M21 Srl (San Donato Milanese, Włochy) (przedstawiciel: F. Specchiale, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy delegowanej (UE) 2022/2100 ⁽¹⁾ z dnia 29 czerwca 2022 r.;
- stwierdzenie nieważności i/lub odstąpienie od stosowania art. 27 ust. 2 dyrektywy 2014/40/UE ⁽²⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r., w zakresie w jakim przewiduje automatyczne przedłużenie przekazania uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych, które wygasło w dniu 19 maja 2019 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy obejmujący naruszenie w wyniku niezastosowania art. 290 TFUE oraz naruszenie art. 11 ust. 6 dyrektywy 2014/40/UE z uwagi na przekroczenie uprawnień.
 - W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że uprawnienie Komisji do przyjmowania aktów delegowanych podlega rygorystycznym ograniczeniom, a akt delegowany nie może wprowadzać zmian w istotnych elementach uregulowania. W niniejszej sprawie Komisja posunęła się do zrównania podgrzewanego tytoniu z wyrobami do palenia, dokonując w ten sposób zmiany prawodawstwa wspólnotowego (zob. art. 2 dyrektyw 2014/40/UE), zgodnie z którym wyrobami do palenia są wyłącznie wyroby, z którymi wiąże się proces spalania.
2. Zarzut drugi obejmujący naruszenie w wyniku niezastosowania art. 290 TFUE pod innym względem.
 - W tym zakresie strona skarżąca twierdzi, że art. 290 ust. 1 akapit drugi TFUE stanowi, że „Akty ustawodawcze wyraźnie określają cele, treść, zakres **oraz czas obowiązywania przekazanych uprawnień**”. Artykuł 27 ust. 2 dyrektywy 2014/40 przewiduje jednak, że „[...] **Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy** [...]”. Artykuł 27 ust. 2 w części, w której przewiduje przedłużenie przekazania uprawnień jest niezgodny z art. 290 TFUE, gdyż w istocie pozbawia demokratycznie wybrane i powołane instytucje w ramach Unii Europejskiej (Parlament i Radę) ich funkcji.

⁽¹⁾ Dyrektywa delegowana Komisji (UE) 2022/2100 z dnia 29 czerwca 2022 r. zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE w odniesieniu do zniesienia niektórych zwolnień w przypadku podgrzewanych wyrobów tytoniowych (Dz.U. 2022, L 283, s. 4).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2022 r. – Dehesa de Los Llanos/Komisja**(Sprawa T-794/22)**

(2023/C 71/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Dehesa de Los Llanos, SL (Albacete, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Sedano Lorenzo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności i odstąpienie od stosowania pkt 4.1.8 planu strategicznego Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 zatwierdzonego decyzją wykonawczą Komisji z dnia 31 sierpnia 2022 r. zatwierdzającą wspomniany plan strategiczny Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 w odniesieniu do unijnego wsparcia finansowanego z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, w którym to punkcie wprowadzono pułap w wysokości 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów, jakie ma otrzymać każdy rolnik (zwanego dalej „środkiem”).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia (UE) 2021/2115 ⁽¹⁾ ustanawiającego przepisy dotyczące wsparcia krajowych planów strategicznych WPR oraz uchylającego rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że w rozporządzeniu (UE) 2021/2115 umożliwiono państwom członkowskim określenie, które interwencje spośród określonych w rozdziałach II, III i IV tytułu II najlepiej odpowiadają konkretnym potrzebom i w jaki sposób je formułować. Zaskarżona decyzja obejmuje jednakże interwencję odmienną od przewidzianych we wspomnianym artykule, co jest równoznaczne z przekroczeniem przez Komisję uprawnień przyznanych jej w rozporządzeniu (UE) 2021/2115.
2. Zarzut drugi dotyczący całkowitego braku analizy i oceny skutków niekrytycznego pułapu wynoszącego 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów WPR.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że nie dokonano żadnej oceny wpływu tego środka w trakcie procedury przyjęcia zaskarżonej decyzji ani na hiszpańskim szczeblu krajowym, ani na szczeblu europejskim. Gdyby dokonano chociaż wstępnego przeglądu, wykazano by, że środek jest niezgodny z celami WPR wskazanymi w art. 5 i 6 rozporządzenia (UE) 2021/2115.
3. Zarzut trzeci, dotyczący zakłócenia na jednolitym rynku i zakłócenia konkurencji na niekorzyść hiszpańskich rolników.
 - Skarżący podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja prowadzi do poważnego i nieuzasadnionego zakłócenia na rynku wewnętrznym, a także rozdrobnienia WPR w jednym z jej kluczowych mechanizmów. Środek ten stawia bowiem hiszpańskich rolników w gorszej sytuacji niż ich europejskich odpowiedników.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
 - Skarżący twierdzi w tym względzie, że środek narusza zasadę proporcjonalności w zakresie, w jakim nie jest odpowiedni ani konieczny do osiągnięcia zamierzonego celu oraz stanowi nadmierne i nieuzasadnione poświęcenie dla właścicieli gospodarstw i ich pracowników, którego nie równoważy potrzeba wynikająca z nadrzędnego interesu publicznego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021, L 435, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2022 r. – Thunus i.in./EBI

(Sprawa T-799/22)

(2023/C 71/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vincent Thunus (Contern, Luksemburg) i 8 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny